

Nhớ Quê...

*Chiều chiều lại nhớ chiều chiều
Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều*

Thưa quý vị,

Mỗi lần gió chuyển mùa sang, chiều tà chậm chậm rơi, diu bóng hoàng hôn vào tối, chúng ta thường vẫn vương một nỗi buồn, một nỗi buồn man mác, nỗi buồn mà không hiểu vì sao mình buồn, chỉ thấy nhè nhè nhớ nhưng mà không biết nhớ ai, nhớ cái gì... Nỗi nhớ vừa trôi lên, mơ hồ bàng bạc đó từng bước từng bước đưa chúng ta lùi về dĩ vãng và ta chợt thấy ta dừng chân tại chốn xưa: quê nhà

Nhớ Quê Nhà

Chiều Đông lạnh lẽo nhớ quê nhà
Tháng chạp Giáng sinh khúc thánh ca
Nhạc trôi từng bừng vang khắp xóm
Hải đồng máng cỏ Chúa sinh ra.

Tết đến xuân sang cũng nhớ nhà
Cây mai hàng xóm có vườn qua
Chợ hoa Nguyễn Huệ còn khoe sắc
Nữ tú nam thanh vẫn mượt mà?

Đầm sen hạ tới bóng chiều tà
Ngào ngạt hương thơm lại nhớ nhà
Chùa cũ rêu xanh nhòa ký ức
Bên trời nhận trắng thoáng bay qua

Bên hiên vắng vắng tiếng thu ca
Cảnh cũ hồn xưa chợt hiện ra
Hoàng cúc bên hiên vừa hé nụ
Chiều hôm man mác bóng quê nhà

Quê cũ là gì cứ vẫn vương
Đi xa vẫn thấy nhớ cùng thương
Cũng như Lý Bạch ngày xưa đó
Trăng sáng đề đầu quy cố hương*

Sao Khuê

* Lý Bạch có bài thơ

Tĩnh dạ tư

*Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghị thị địa thượng sương
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đề đầu tư cố hương*

Dịch nghĩa là

*Trần trở trong đêm vắng
Trước giương trăng sáng soi
Ngõ sương phủ mặt đất
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng
Cúi đầu nhớ quê xưa.*